

Chương 43

Cái Chết Cận Kề

Nói với Livia là nằm nghỉ nhưng vừa về đến phòng, Joe đã thao thao bất tuyệt, cậu để cuốn sách lên mặt bàn, thả người xuống giường và trút tiếng thở dài:

- Không thể làm được gì nếu không biết Luke đã đi đâu. Các cậu nhìn thấy vết thương trên tay nó rồi đấy, thật kinh khủng!

Ka'nezai phụ họa:

- Vết thương sâu hoắm, chắc chắn Luke đã bị một vật rất nhọn đâm vào.

Zalla có vẻ không hài lòng vì cách nói chuyện vồn vã của Joe và Ka'nezai, cậu nói:

- Thay vì bàn tán các cậu nên tìm cách giúp đỡ Luke.

Ka'nezai phản kháng:

- Cậu không thấy là Luke không cần sự giúp đỡ của chúng ta sao?

Joe nói:

- Vết thương rồi sẽ lành lại, anh Aggron sẽ chăm sóc cho Luke. Điều đáng nói ở đây là Luke đã đi đâu, bọn mình cần biết để khuyên nhủ nó sau này đừng nên tới những chỗ nguy hiểm như vậy nữa, cho dù là đi cùng với anh Aggron.

Thấy Joe nói có lý, Zalla gật đầu đồng tình:

- Mình phải nói chuyện riêng với Luke. Hy vọng Luke sẽ nói thật cho mình biết.

Joe suy nghĩ rất mông lung. Vì cái gì mà Luke phải mạo hiểm dẫn thân vào một nơi khiến cho nó ra nông nổi này? Tất cả những việc nó làm chỉ vì muốn thể hiện bản thân với Aggron và lấy lòng anh ta thôi sao? Aggron cũng thật tệ, tại sao anh ta không bảo vệ Luke? Tại sao lại để chuyện này xảy ra với nó? Cuối cùng, vì lòng tốt hay vì muốn lợi dụng Luke mà Aggron đem nó theo khắp nơi? Joe khẽ nhắm mắt, vờ như đang ngủ, cậu không muốn đẩy câu chuyện đi theo chiều hướng xấu nhưng không hiểu sao cậu thực sự có dự cảm không tốt về mọi chuyện. Phải chăng cậu quá đa nghi? Có thể Aggron thấy Luke hợp với mình nên muốn được gần gũi nó để bảo ban, dạy dỗ nó.

Giờ đây, việc Luke trở về với một vết thương khá nặng ở cánh tay khiến lòng dũng cảm trong Joe nhụt đi và nỗi sợ hãi kẻ thù lớn dần lên trong cậu. Joe biết nếu cậu không ngăn được sự sợ hãi, cuộc sống của cậu sẽ bị rút ngắn, con đường cậu đi sẽ trở thành ngõ cụt còn con đường của kẻ thù lại trở nên thênh thang, rộng mở.

Không thể tiếp tục đắm mình trong nỗi hoang mang, lo sợ, Joe hít một hơi dài như để lấy lại cân bằng cho chính mình. Cậu từ tốn nói:

- Muốn biết Luke đi đâu, chỉ có một cách: hỏi thẳng Chúa vương Igormur.

Ka'nezai vỗ đùi, nói:

- Một ý kiến hay!

Zalla nói:

- Chúng mình đến gặp Chúa vương là để học chứ có phải để nói chuyện đâu.

Ka'nezai chặc lưỡi.

- Phải thử chứ Zalla! Muốn biết được nhiều chuyện thì phải nhiều lời, cậu hiểu chứ?

Ka'nezai cười hì hì rồi nói tiếp:

- Đây là lời khuyên của mình dành cho cậu.

Bỗng nhiên, bàn tay trái của Joe giật giật liên tục với cường độ mạnh, kèm theo một cơn đau thấu óc. Joe nắm chặt bàn tay, chỉ dám xoay nhẹ người trên chiếc giường của mình. Bóng tối hắc ám đang trùm lên cậu. Vào thời khắc này, sự kinh hoàng và đau khổ làm Joe cạn kiệt sức lực, khuôn mặt cậu trắng nhợt, giận dữ, đôi mắt nhìn chòng chọc vào bàn tay đau, ước vọng nhìn thấy Ngôi Sao Xanh dường như quá xa vời. May sao, sự đau đớn không kéo dài lâu nó dịu đi sau vài giây hành hạ Joe khổ sở. Joe nằm đó, nhìn hai người bạn khỏe mạnh nói chuyện nhưng lạ thay, khi nghĩ đến cuộc sống chỉ còn tính từng ngày, cậu không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Giận dữ mới là cảm giác đang xâm chiếm đầu óc cậu. Joe luôn tin rằng mình sẽ chiến thắng sức mạnh hắc ám nhưng Chúa đá Zagglá đang trở lại với sức mạnh nguyên thủy của hắn. Công bằng mà nói, nhờ vào sức mạnh của ý chí mà hai ngày qua Joe đã thấy khỏe khoắn trở lại, nhưng cậu còn chưa kịp khoe điều này với bà Cartland thì mọi chuyện đã lại thay đổi. Cơn đau qua nhanh như khi nó đến, thế nên cả Zalla và Ka'nezai đều không biết bạn mình đã phải trải qua những giây phút ghê gớm thế nào.

Ka'nezai hứng khởi đề nghị:

- Nếu Chúa vương Igormur không nói Luke đi đâu, tội mình sẽ dụ nó ra ngoài chơi. Chỉ cần giả bộ thân thiện với Luke là nó sẽ mắc bẫy chúng ta. Mình

đã phải nhường nhịn Luke bao nhiêu lần rồi, nó nghĩ sao mà dám vênh mặt với tui mình? Được anh Aggron yêu quý thì sao chứ... Nói nhỏ cho các cậu nghe nhé, mình thấy mừng vì anh Aggron không yêu quý mình theo cái cách anh ấy dành cho Luke, nó quá đại dột nên mới theo anh ấy đi khắp nơi, lại còn tự hào vì được đi mới sợ chứ?

Zalla chau mày nhìn Ka'nezai, giọng bực bội:

- Thế nếu Luke không nói, cậu định làm gì cậu ấy?

Ka'nezai thản nhiên nói:

- Có cậu đi cùng, ai dám làm gì nó.

Joe nhìn Ka'nezai bằng con mắt nghi ngờ.

- Thật không đấy?

Ka'nezai giữ bộ mặt thản nhiên nhìn Joe, trách nhẹ:

- Minh đâu có nóng tính như cậu nghĩ.

Thực ra, Zalla hiểu rõ tính khí của Ka'nezai và cũng biết rõ Ka'nezai không ưa Luke chút nào, vì thế cậu tuyên bố đồng dục:

- Chúng ta không nên bàn tới chuyện Luke bị thương nữa.

Rồi hạ giọng, Zalla nói tiếp:

- Minh đang nghĩ tới một chuyện khác.

Joe nhăn mặt hỏi:

- Chuyện gì?

Zalla nhìn Joe, lo lắng.

- Minh có một dự cảm về buổi tối ngày hôm nay. Buổi học với Chúa vương Igormur trong tối nay sẽ khác so với những buổi học trước.

Ka'nezai liền thoáng nói:

- Cậu đang tiên đoán đấy à? Nói cụ thể xem nào, cậu thấy được gì nữa, khác là khác như thế nào?

Zalla từ tốn nói:

- Khó nói rõ lắm. Minh không nhìn thấy được điều gì cụ thể, nhưng chắc chắn sẽ có một sự kiện quan trọng xảy ra, mang tính quyết định đối với Joe. Cậu ấy sẽ phải cố gắng rất nhiều.

Ka'nezai thất vọng nói:

- Tại sao mình không có khả năng tiên đoán chứ? Một khoảng thời gian gần như vậy mà mình không nhìn thấy trước điều gì cả. Mà tại sao phải chờ đến tối? Chúng ta tới gặp Chúa vương Igormur ngay đi!

Joe thở dài.

- Ka'nezai à, chú cậu đâu thể tùy tiện muốn gặp là gặp được đâu.

Sau khi nghe được lời tiên đoán của Zalla, phải cố gắng lắm Joe mới có thể kìm nén những cảm xúc tiêu cực đang khiến cậu mất dần lòng tin vào sức mạnh. Cậu phân vân, không biết sự chần chừ có phải là nguyên nhân dẫn tới kết cục bi thảm của cậu không. Biết đâu chừng ngọn gió cuộc đời cậu sẽ đổi chiều nếu cậu đi gặp Chúa vương Igormur sớm hơn dự định? Còn một việc nữa, hai đứa bạn sẽ nói cậu là một “tảng thịt biết đi” cái tội im im giấu giếm chuyện bàn tay cậu bị co giật bất thường, kiểu gì Ka'nezai cũng sẽ ca một “bài ca bắt hủ”, kéo dài cả than trời với những câu đại loại như: “Cậu không coi thì mình ra gì... Sao có thể giấu tụi mình việc đó... Nếu cậu nói ra, Zalla và mình sẽ giúp được cậu nhiều chứ...” Joe biết khi đó cậu sẽ phải im lặng nghe Ka'nezai ca cảm, bởi vì nếu cậu giải thích, Ka'nezai sẽ bắt đầu một “bài ca” mới còn thể lương hơn nhiều.

Nhìn Zalla trầm ngâm suy nghĩ còn Ka'nezai dường như đang hậm hực với chính mình, Joe lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng:

- Zalla à, cậu biết nhiều hơn những gì cậu đã nói, có phải vậy không?

Zalla đáp:

- Mình không giấu các cậu điều gì hết.

Joe nói:

- Sự kiện trọng đại mà cậu nói chính là việc mình sẽ thất bại trước Chúa đá Zagglá. Thời khắc đó cuối cùng đã đến.

Zalla kêu lên:

- Cậu nói gì vậy? Mình đâu có nhìn thấy điều đó.

Ka'nezai hoảng hốt nói:

- Tại... tại sao cậu lại nói thế?

Joe chìa bàn tay đang run rẩy ra trước mặt, bình tĩnh nói:

- Các cậu nhìn đi, bàn tay mình đang run lên, nó đã giật rất mạnh...

Zalla và Ka'nezai vội vàng chạy tới bên Joe, Ka'nezai nói bằng giọng khò khò:

- Sao giờ cậu mới nói?

Zalla cầm bàn tay Joe, giọng gần như thuyết phục:

- Joe ơi! Mình thực sự không nghĩ thấy mùi của sự thất bại và cũng không nhìn thấy dấu hiệu của sự chết chóc trong buổi học tối nay.

Ka'nezai sốt sắng nói:

- Chúng ta không nên bi quan và ngồi lì trong phòng lâu hơn nữa. Đi gặp Chúa vương Igormur thôi?

Biết Joe đang căng thẳng, Zalla nói:

- Joe à, hay là Ngôi Sao Xanh sắp hiện lên rồi, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác giật mạnh ở bàn tay, đúng không?

Ka'nezai lắc đầu, nói:

- Mình không nghĩ giống cậu. Nếu Ngôi Sao Xanh sắp hiện lên trên tay Joe, cậu ấy phải có cảm giác dễ chịu mới đúng, không thể là cảm giác đau đớn được.

Joe mệt mỏi nói:

- Ka'nezai nói đúng. Mình chẳng có chút linh cảm hay hy vọng nào về việc Ngôi Sao Xanh xuất hiện. Zalla, cậu không giấu mình là tốt rồi, nhưng đừng cố an ủi mình.

Ka'nezai nói:

- Joe à, sao cậu có thể bị hạ gục bởi cái trò trẻ con của Chúa đá Zaggla kia chứ? Cậu đã làm rất tốt, bây giờ cậu chỉ việc chứng tỏ cho hẳn thấy cậu không phải là một đứa trẻ nhút nhát, cậu sẽ đánh bại hẳn.

Zalla cầm tay Joe, tha thiết nói:

- Mình tin cậu làm được. Hãy giữ vững niềm tin, cậu sẽ không còn cảm thấy khó khăn khi phải đối đầu với thử thách và kẻ thù sẽ không bao giờ nhìn thấy dấu hiệu của sự yếu đuối nơi cậu.

Được nghe những lời động viên của bạn bè, Joe cảm thấy vững tin hơn nhiều, màn sương mù trước mắt cậu tan đi và vào thời khắc này, ngọn lửa hy vọng đang bùng lên trong mắt cậu. Joe nghiệm ra một điều, chừng nào còn bạn bè ở bên, cậu sẽ không phải đơn độc đi trên con đường đã chọn, cậu sẽ sống, sẽ vượt qua mọi thử thách để không phụ lòng tin của tất cả mọi người.

Joe ngồi dậy và bước xuống giường, cậu lắc đầu ra hiệu không cần sự giúp đỡ của hai đứa bạn khi chúng ngỡ ý muốn dìu cậu đi.

Ka'nezai nói:

- Nếu đến gặp Chúa vương Igormur bây giờ, chúng ta sẽ lỡ mất bữa tối...

Zalla chau mày, nói:

- Từ khi nào chuyện ăn uống trở thành mối quan tâm hàng đầu của cậu vậy?

Ka'nezai chậm rãi nói:

- Các cậu không hiểu ý mình rồi. Ăn uống là chuyện nhỏ, chuyện lớn ở đây chính là việc bố mẹ Joe sẽ giận chúng ta bởi vì chúng ta đi gặp Chúa vương Igormur mà không nói với hai bác. Khi trở về, chắc chắn hai bác sẽ hỏi chúng ta đã đi đâu.

Joe nói:

- Ka'nezai nói đúng. Hay là để bố mẹ mình cùng tới gặp Chúa vương Igormur?

Zalla khẽ lắc đầu, nhìn Joe, nói:

- Mình e Chúa vương Igormur sẽ không hài lòng. Vói lại, Luke đã trở về rồi, bố mẹ cậu có chuyện gì để hỏi Chúa vương Igormur nữa chứ, chẳng phải mẹ cậu muốn gặp Chúa vương Igormur là để hỏi về Luke hay sao?

Joe nhún vai.

- Mẹ mình có nhiều chuyện lắm, nhưng mà cậu nói có lý sáng nay chẳng thấy bố mẹ mình nhắc lại việc này. Luke về rồi, có lẽ bố mẹ mình cũng hiểu lúc này Chúa vương Igormur không có thời gian.

Ka'nezai nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, còn chờ gì nữa?

Zalla thở dài, nói:

- Còn sớm quá, Chúa vương Igormur chưa tới đó đâu.

Ka'nezai cao giọng:

- Để mình tới phòng Chúa vương kể lại mọi chuyện rồi...

Bỗng một tiếng gõ cửa khô khốc vang lên khiến cả bọn giật mình. Chúng chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc:

- Các cháu có ở trong phòng không?

Joe nói:

- Ông Dalor!

Ka'nezai không nói không rằng, chạy ra mở cửa và ông Dalor bước vào phòng với gương mặt lo lắng.

- Giờ giấc có chút thay đổi. Chúa vương Igormur muốn gặp các cháu ngay bây giờ.

Ba đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau, miệng chúng cứng đờ không nói được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông Dalor, người cũng đang nhìn chúng khó hiểu.

Joe làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng giọng cậu rời rạc:

- Có chuyện gì mà Chúa vương Igormur muốn gặp chúng cháu sớm như vậy ạ?

Ông Dalor nói:

- Các cháu sẽ biết nếu các cháu đi ngay bây giờ.

Nhưng vừa bước ra cửa, ông Dalor đã quay đầu lại, nói:

- Thực ra, tối nay Chúa vương Igormur muốn gặp riêng cháu Joe ạ, và nếu Zalla và Ka'nezai có thể ở lại...

Ka'nezai phản đối, giọng cương quyết:

- Chúng cháu sẽ đi cùng Joe.

Ông Dalor tỏ vẻ không hài lòng, lớn giọng nói:

- Vậy mấy đứa còn đứng đó làm gì nữa?

Bọn trẻ ngỡ ông Dalor sẽ chờ chúng đi cùng nhưng ông đã đi mất nhanh như một cơn gió, sự vội vàng của ông khiến bọn trẻ càng thêm rối trí, chúng ngỡ rằng cuộc chiến đã gần kề và tính cấp bách của nó không cho người ta một phút ngơi nghỉ.

Trái tim Joe đập mạnh. Cậu run rẩy bước đi trên hành lang vắng lặng, cảm thấy nỗi sợ hãi đang đè nặng lên tim mình, đầu vậy, tâm trí cậu vẫn vững vàng và cậu quyết không để bóng tối phủ trùm lên người cậu.

Bọn trẻ rảo bước nhanh và hầu như không nói chuyện. Chỉ trong vòng năm phút, cả ba đứa đã có mặt ở ngoài đại sảnh chúng nhìn nhau rồi thận trọng bước về phía căn phòng nơi Chúa vương Igormur đang chờ.

Ka'nezai đưa tay khê gõ cửa. Không có tiếng trả lời, nhưng chỉ vài giây sau, khi Ka'nezai định đưa tay gõ cửa lần nữa thì cánh cửa tự mở ra và bọn trẻ nối đuôi nhau bước vào bên trong.

Chúa vương Igormur ngồi đó, một mình và lặng lẽ.

Quả cầu đen đặt trên bàn trước mặt ông. Khi bọn trẻ cất tiếng chào, ông không nhìn chúng, ánh mắt ông chỉ tập trung vào một điểm duy nhất: đó chính là quả cầu. Ông mặc một chiếc áo khoác cổ cao thêu chỉ bạc nổi bật, ở giữa là hàng cúc được làm từ những hạt ngọc sáng lấp lánh, và mặc dù trông ông có vẻ điềm tĩnh nhưng đôi mắt ông đượm vẻ u buồn.

Một lát sau, Chúa vương mới ngẩng đầu nhìn bọn trẻ, nói:

- Hãy ngồi xuống, những đứa trẻ của ta!

Bọn trẻ lẳng lặng ngồi vào chỗ của mình, Joe ngồi cùng Ka'nezai còn Zalla ngồi ở hàng ghế đối diện.

Joe bắt gặp ánh mắt của Chúa vương Igormur, ngay cả trong nỗi lo âu, cậu vẫn không bỏ qua cơ hội bày tỏ cho ông biết cậu đang mong chờ ông nói ra sự thật biết nhường nào.

Chúa vương Igormur nói:

- Joe, hãy nói cho ta biết cảm giác của cháu lúc này.

Joe thoáng chút ngập ngừng rồi hít sâu một hơi, nói:

- Không được tốt lắm ạ!

Ka'nezai huých nhẹ cùi chỏ vào mạng sườn Joe, nói nhỏ:

- Nói thật là cậu cảm thấy thế nào đi!

Làm như không nghe thấy lời gợi ý của Ka'nezai, Chúa vương Igormur nói tiếp:

- Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Tình thế bây giờ không cho phép chúng ta được chần chừ. Joe à, sau khi cân nhắc, ta đã đưa ra một quyết định, dù không dễ dàng gì nhưng ta phải nói với cháu một điều: trong những giờ phút tới, cháu sẽ phải quyết định vận mạng của mình của cháu phải chấm dứt mọi ý đồ khiêu khích của kẻ thù, đã tới lúc chúng ta nhìn thấy kết quả sự cố gắng của cháu trong suốt những ngày qua. Cháu hiểu lời ta nói chứ?

Joe cảm thấy đầu óc choáng váng, tất nhiên là cậu hiểu những điều Chúa vương Igormur nói, chỉ có điều cậu không biết mình cần phải làm gì để kết thúc “cuộc chơi” giữa cậu và Chúa đá Zagglá.

Joe nói, giọng rành mạch:

- Thừa Chúa vương, ngài có thể nói cho cháu biết ngài nhìn thấy gì ở tương lai của cháu, một kết cục bi thảm chăng?

Chúa vương Igormur nói, giọng bình thản:

- Chiến thắng và thất bại, ta không biết cái nào sẽ đến với cháu, cháu có thể hoàn thành được nhiệm vụ của mình hay không, điều đó không phụ thuộc vào sự giúp đỡ của những người khác. Cháu được gọi tới đây là để nhận sự giúp đỡ của ta, nhưng bản thân ta không biết mình làm thế là đúng hay sai?

Joe ngạc nhiên nói:

- Giúp cháu là sai lầm của Chúa vương sao?

- Đừng hiểu nhầm ý ta. Chiến tranh là điều không thể tránh khỏi và...

Ka'nezai hoảng hốt ngắt lời Chúa vương Igormur:

- Thế ra tất cả những gì anh Aggron nói là đúng sao, thưa chú?

- Ta không biết Aggron nói với các cháu những gì.

Zalla ngập ngừng nói:

- Anh Aggron nói, bọn quái vật ba chân sẽ tấn công Lâu Đài Sứ. Anh ấy muốn gia đình Joe phải rời khỏi đây.

Chúa vương Igormur không ngăn được tiếng thở dài.

- Aggron nói ra điều này mà không được sự cho phép của ta. Nó là một chàng trai dũng cảm và có lòng tốt nhưng nó không hiểu được rằng sự thẳng thắn và ý tốt của nó đôi khi khiến người khác rơi vào tình thế hoang mang, lo sợ.

Ka'nezai hùng hồn nói:

- Cháu không sợ nhưng cháu không hiểu, tại sao chú không ngăn chặn cuộc chiến? Chú có thể dùng quyền lực của mình để thương lượng với bọn quái vật ba chân cơ mà.

Chúa vương Igormur nghiêm nghị nhìn Ka'nezai, giọng sắc sảo:

- Cháu còn dám ăn nói kiêu hãnh như vậy trước mặt ta! Việc mấy đứa làm ta còn chưa hỏi đến, lúc này ta tạm không nhắc tới nhưng khi nào giải quyết xong những chuyện trước mắt, ta sẽ trở lại vấn đề này, nhớ đấy!

Ka'nezai biết mình lỡ lời nên cúi gầm mặt. Chỉ vì cái tội nhanh mồm nhanh miệng mà cậu tự hại bản thân, lại còn làm liên lụy tới bạn bè. Cậu lén lén nhìn Joe và Zalla như sợ các bạn giận nhưng Joe đâu có nhỏ mọn như vậy, huống chi bây giờ tâm trí cậu còn đang rối bời không yên.

Nhưng thực ra điều Ka'nezai nói không phải là không có lý, Chúa vương Igormur, vị chúa tể của người Ánh Sáng, người có quyền lực tối cao nhất sẽ không để cho chiến tranh xảy ra trên miền đất thánh thanh bình tươi đẹp của ông, và tại sao mọi thứ phải tan biến khi mà nó được bảo trợ bằng một quyền lực mạnh mẽ?

Suy nghĩ một lát, Joe nói bằng một giọng mệt mỏi, đồng thời cậu cũng chuẩn bị tinh thần đón nhận lời trách mắng của Chúa vương Igormur:

- Cháu hy vọng Chúa vương sẽ dùng sức ảnh hưởng của mình để ngăn chặn cuộc chiến. Điều gì đã khiến bọn quái vật hung hăng đến mức muốn khiêu chiến với người Ánh Sáng như vậy? Nếu chỉ vì chúng muốn trả thù việc chúng cháu tới phá phách hang ổ của chúng thì cháu mong Chúa vương đừng để lý do nhỏ nhất đó khiến cuộc chiến xảy ra.

Chúa vương Igormur rầu rĩ nói:

- Rất tiếc, chỉ vì cái lý do nhỏ nhất như cháu nói mà chúng ta phải đương đầu với cuộc chiến. Sự có mặt của các cháu và Han'dalf trên lãnh địa của bọn quái vật được coi là một hành động xâm lược không thể dung thứ. Con quái vật cháu bị mấy đứa đánh trọng thương nhưng nó đã khỏe lại, sẵn sàng cùng bè lũ của nó tới tìm chúng ta.

Joe nói, mặt nhăn lại vì đau đớn nhưng lúc đó Chúa vương Igormur không nhìn cậu nên ông không nhận thấy biểu hiện khác lạ của cậu.

- Bọn quái vật không thể không sợ quyền lực của Chúa vương và nếu ngài...

- Nếu ta dùng quyền lực của mình thì bọn quái vật ba chân sẽ nhượng bộ rút lui sao? Thực ra ta đã và sẽ tiếp tục dùng đến nó để thiết lập nền hòa bình trên mảnh đất này. Nhưng quyền lực của ta không đủ mạnh để ngăn chặn ý đồ xấu xa của bọn quái vật, vì thế chiến tranh sẽ xảy ra và nó đang được chuẩn bị kỹ lưỡng. Ta có những chiến binh tài giỏi, đáng tin cậy và một sự hậu thuẫn vững vàng từ người em trai của ta - Aral. Aral đã tới hang ổ của bọn quái vật ba chân...

Ka'nezai hét lên kinh ngạc:

- Chú Aral tới đó cùng với anh Aggron để làm gì ạ?

Zalla hoảng hốt kêu lên:

- Và họ mang Luke đi cùng?

- Luke là một cậu bé dũng cảm. Cậu ấy muốn được tôi luyện trong thử thách, việc này ta hoàn toàn ủng hộ.

Zalla kêu lên:

- Nhưng quá nguy hiểm cho bạn ấy! Luke đã bị một vết thương rất sâu ở cánh tay.

- Hiểu được như thế, tại sao mấy đứa còn dẫn nhau tới cái nơi khủng khiếp đó? Ta nghĩ Luke không muốn chịu thua các cháu trong việc này, cậu ấy nghĩ tính kiên cường của cậu ấy không kém cạnh các cháu nên đã nài nỉ Aggron cho cậu ấy đi cùng.

Ba đứa trẻ câm lặng, không nói thêm nửa lời, vì biết nói gì cũng vô ích.

Nhưng chỉ vài giây sau, trong khi Chúa vương Igormur còn đang mãi suy nghĩ khi ông biết bọn trẻ có thâm mưu lời nói sâu xa của ông không thì Zalla cất tiếng đồng thanh:

- Vì sao Luke lại bị thương nặng như vậy ạ?

Joe có cảm giác Chúa vương Igormur không muốn nhắc lại sự việc này, nhưng may thay, sau hai giây im lặng, ông nói:

- Việc Luke bị thương không phải là chủ ý của bọn quái vật.

Joe hỏi:

- Nghĩa là sao ạ?

Chúa vương Igormur nói:

- Ta đoán biết được hậu quả của việc Ha'dalf và các cháu làm, bởi vậy ta và Aral đã bàn bạc kỹ lưỡng với nhau và chúng ta cùng đưa ra một quyết định: Aral sẽ thay ta tới gặp bọn quái vật để thăm dò tình hình và nhân cơ hội xoa dịu sự tức giận của chúng bằng những món quà có giá trị cùng những lời hứa được đảm bảo bằng danh dự và uy tín của ta. Ta đã hy vọng nhiều vào chuyến đi này, hy vọng em trai ta sẽ mang về những tin tức tốt lành, nhưng rồi ta đã phải thất vọng.

Ka'nezai nói, gần như la lên:

- Thưa chú, tại sao chúng ta phải ngồi chờ bọn quái vật tới? Với sức mạnh của người Ánh Sáng, chúng ta hãy đến đó và san bằng hang ổ của chúng.

Chúa vương Igormur nổi giận.

- Cháu im ngay! Cháu không hiểu là chúng ta không thể làm việc đó sao? Tấn công quái vật ba chân là hành động đáng bị lên án và ta sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ từ tổ tiên của mình.

Joe nghe mà không hiểu, cậu cảm thấy những lời Chúa vương Igormur nói hoàn toàn vô lý nhưng cậu chẳng dại gì đưa ra ý kiến của mình. Khó có thể hiểu được tại sao Chúa vương Igormur không muốn giành quyền chủ động trong cuộc chiến. Ngồi chờ kẻ thù tới không phải là việc làm hết sức dại dột hay sao? Mà thôi, mọi thứ đã được an bài, không nên thắc mắc làm gì, đâu ai có khả năng làm thay đổi suy nghĩ của Chúa vương Igormur kia chứ!

Chúa vương Igormur nhìn Ka'nezai đang xì mặt vì bị mắng rồi cất giọng dứt khoát:

- Chiến tranh không phải là chuyện ta muốn nói. Mặc dù lúc này đây chiến tranh là việc tối quan trọng, cần phải bàn bạc nhiều nhất, nhưng ta không muốn tâm trí các cháu bị hoang mang, sao nhãng. Chiến tranh đến, chúng ta phải chấp nhận, chờ đợi và chiến đấu!

Zalla nói:

- Thưa Chúa vương, khi nào bọn quái vật sẽ kéo tới đây?

- Một, hai ngày tới hoặc rất có thể là một tháng tới. Các chiến binh của ta luôn ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, tất cả đã chuẩn bị kỹ càng để đối phó với mọi đợt tấn công. Theo tin tức người của ta đưa về, bọn quái vật ba chân vẫn chưa rời hang ổ của chúng, việc Aral tới đó không hoàn toàn vô nghĩa, chúng không hẳn làm ngơ trước những lời gợi ý của Aral, có vẻ như chúng đang suy nghĩ về những điều kiện mà chúng muốn được thỏa mãn.

Joe nói nhỏ:

- Chúng có thể đưa ra điều kiện gì cơ chứ?